

Edmond Rostand: Cyrano de Bergerac
přel. Jaroslav
Trehlička, 1898

CYRANO (*strká ji ven*):

Nevratte se dřív, až konec všemu – díky!

Zavře dveře, vrátí se k Roxaně, zastaví se s odkrytou hlavou v uctivé vzdálenosti.

SCÉNA 6.

CYRANO, ROXANA, DUEŇA *na chvíli.*

CYRANO:

Ó, budiž požehnán ten mezi všemi mžik!
Já myslil, docela jste mne již zapoměla,
a zatím za mnou sem... co jste mi říci chtěla?

ROXANA (*se demaskuje*):

Přicházím především vám vřelé díky vzdát,
ten švihák, jež váš kord udělal včera mat,
to on, jež velký pán... který chce sám mne mít...

CYRANO:

De Guiche?

ROXANA (*sklopí zrak*):

Chtěl za chotě mi dát...

CYRANO:

As vývěsní jak štít.

(*Pozdraví ji.*)

A já se tedy bil a lépe, paní, tak
ne pro svůj hnusný nos, leč pro váš krásný zrak.

ROXANA:

Pak chtěla jsem – však dřív než ozve se můj hlas,
já chtěla vidět bych jak svého bratra vás,
s kterým jsem hrávala kdys v parku léta celá!...

CYRANO:

Ach ano, každý rok k nám ven jste přicházela.

ROXANA:

Z třtin dělali jste meče –

CYRANO:

Vy zas z kukuřice

pro svoje panenky jste pletly plavé kšticel!

ROXANA:

To byla doba her!

CYRANO:

A malin nezralých!

ROXANA:

Kdy vždy jste dělával, co zřel jste v očích mých!

CYRANO:

Byla jste Madelainou a v krátkých šatečkách...

ROXANA:

A hezká byla jsem?

CYRANO:

Ach, o to nebyl strach.

ROXANA:

Vy s dlaní krvavou jste často příběh ke mně,
vy po zdích lézal jste – Na matku hrajíc jemně
já hlasem výčitky jsem říkala k vám:
(*Vezme jej za ruku.*)

„Co nového to zas, odkud máš tento šrám?“

(*Zarazí se udivená.*)

Ne, to je přílišné!

(*Cyrano chce jí ruku odtrhnouti.*)

Kde jste to opět vzal?

Tak stár již, příteli, cos si to udělal?

CYRANO:

Nu, včera na bránu de Nesle jsem trochu lez.

ROXANA (*usedne ke stolu a namočí svůj šátek do sklenice vody*):

Sem ruku!

CYRANO (*sedne taky*):

Děkuji. – Jak matka – jaký ples!

ROXANA:
A nyní dovolte, bych krev vám utřela...
A kolik bylo jich?
CYRANO:
Nu sto, ne docela.
ROXANA:
Tak vypravujte!
CYRANO:
Ne! – Před krátkou chtěla chvílí
jste sama povídat...
ROXANA (*nepustí jeho ruku*):
Ach; teď mám k tomu síly,
tak okouzčila mne vzpomínkou léta mladá!
Teď mohu. Slyšte mne. Já někoho mám ráda.
CYRANO:
Ach!
ROXANA:
Neví o tom sám!
CYRANO:
Ach!
ROXANA:
Ano, posud neví.
CYRANO:
Ach!
ROXANA:
Neví-li to teď, to brzy se mu zjeví.
CYRANO:
Ach!
ROXANA:
Ubohý to hoch a srdce samý strach,
zří na mne z dálky jen a neřekne nic –
CYRANO:
Ach!

ROXANA:
Jen prosím ruku svou mi nechte ve dlani. –
Já zřela chvěti se na rtech mu vyznání.
CYRANO:
Ach!
ROXANA (*udělá mu obvazek ze svého šátku*):
Pomyslete si, on, po němž srdce touží,
můj drahý bratránku, ve vašem pluku slouží.
CYRANO:
Ach!
ROXANA (*smějíc se*):
Kadetem jest on v setnině právě vaší.
CYRANO:
Ach!
ROXANA:
Jemu nad čelem se duchaplnost vznáší,
jest hrdý, bez bázně a krásný je a mladý.
CYRANO (*zbledna, vstane*):
Je krásný?
ROXANA:
Co jest vám?
CYRANO:
Mně nic –
(*Ukazuje na ruku s úsměvem.*)
To trochu bolí tady.
ROXANA:
A já ho miluji, to nestačí mé touze,
až dosud viděla jsem v divadle jej pouze.
CYRANO:
A nemluvili jste vy spolu?
ROXANA:
Oči samy.